

kjende, at der, som den ærede Ordfører bemærkede, i Værfeligheden vil følge nogen Realitetsforandring af den af mig foreslaaede Ændring. Med Hensyn til § 13 i det Hele maa jeg bemærke, at jeg ganske vist ikke er uden Betænkelse med Hensyn til, hvorvidt det vil være rigtig at foretage en saadan Ændring som denne, uden at Sagen bliver tagen for i en noget større Helhed. Hvad der her er Tale om, er med Hensyn til Pantebrevne i faste Eiendomme at indføre en Fremgangsmaade, som ellers ikke finder Sted med Hensyn til Fordringer, men derimod i mange andre Lande finder Sted i temmelig vidt Omfang med Hensyn til forskjellige Klasser af Fordringer. Nu at tage denne Forskrift alene med Hensyn til Pantebrevne og give den i ganske kort Tid, uden at man har overbevist sig om, at der ikke derved vil opstaa Konfusion og muligen vil blive tilføjet Debitor uoprettelig Skade, synes mig rigtignok at være til en vis Grad at ville gaa noget let frem; jeg tror imidlertid, at den væsentligste Ulempe, der kan være Tale om, bliver ophævet ved det Ændringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 27 efter Konference med den høitærede Minister. Derved vil det i ethvert Tilfælde altid staa Debitor aabent at appellere en Udlægsforretning, som saaledes foretages uden Lov og Dom. — Af de af det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring) stillede Forslag ere de allerfleste Redaktionsændringer, som ere indgaaede Udvalgets Opmærksomhed, og som Udvalget maa være ham meget taknemmelig for. Det ene Realitetsforslag kan jeg paa det foreliggende Stadium fuldstændig tiltræde, men jeg forbeholder mig inden 3die Behandling muligvis at fremsætte et Ænderingsforslag dertil.

Schjorring. Af de Forslag, jeg har tilføjet mig at opstille, gaar det første ud paa at affasse den „Talen til Protokollens“ af Begjæringerne, som er omtalt i § 3. Efter Lovforslaget skulde der jo affiges en egentlig Kjendelse, og der var da en virkelig Mening i, at Protokollen blev tagen frem, og at Begjæringen toges til denne Protokol, men naar nu Kjendelsen indskrænkes til en Paategning paa Begjæringen, ser jeg ikke, til hvilken Nytte Protokollen behøver at toges frem. Derfor foreslaar jeg, at denne unyttige Formalitet bortfalder. — Om Forslaget under Nr. 2 bemærkede den ærede Ordfører fuldkommen rigtig, at det kun er en Redaktionsændring, men den ærede Ordfører har vistnok overset, hvad den ærede sidste Taler derimod var opmærksom paa, nemlig at denne Redaktionsændring jo er aldeles nødvendig efter Udvalgets eget Forslag under Nr. 11. Naar det nemlig allerede i § 3 siges, at der skal gives Begjæringen en Paategning om Udpantningens Approbation, kan det sandelig ikke gaa an at lade § 4 staa uforandret og atter heri udtale, at der om Kjendelsen skal gives Udpantningsrevisitionen

Paategning. Da Ordene „Begjæring“ og „Revisition“ ere brugte afvejlende, har jeg saavel ved dette Forslag som ved mit Forslag under Nr. 3 søgt at tilveiebringe Ensartethed i saa Henseende, og har derfor oversat „Revisition“ ved „Begjæring“. Med Hensyn til Slutningen af første Stykke af § 4 skal jeg iøvrigt bemærke, at det vel egentlig ikke er ganske korrekt, naar man siger, at det er Begjæringen, der skal forkyndes ved Stævningsmændene, thi det er Fogdens Dekret om Udpantningen, som er den egentlige Gjenstand for Forkyndelsen. Dette hører jo imidlertid til den Slags Smaating ved Lovforslagets formelle Affattelse, som man tør vente, at Udvalget inden 3die Behandling vil skænke en større Opmærksomhed. — Til Støtte for mit Forslag under Nr. 4, der gaar ud paa i Alimentationsager at indføre en endnu simplere Fremgangsmaade end den i Lovforslaget foreslaaede, skal jeg fornemmelig bemærke, at dette Forslag er grebet ud af det praktiske Liv; den Fremgangsmaade, jeg har betegnet, er den, der nu følges i slike Sager, idet mindste saavidt jeg har haft Leilighed til at gjøre Erfaringer i den Henseende, og jeg kan forstikke de ærede Medlemmer, at det ikke kan gaa paa anden Maade i disse Sager. Ufveigelserne angaa baade § 3, § 4 og § 5, og det er derfor fornemmelig rigtigst, at de fremtræde samlede i en Paragraf for sig. Den første Ufveigelse gaar ud paa, at man kun skal sætte Stævningsmændene i Bevægelse een Gang for alle, naar Dyrighedens Resolution forkyndes for Vedkommende, det vil sige baade Skuldneren og i fornødent Fald hans Husbond, medens man derimod kan lade den senere Advarsel, som skal ske, naar en Betaling er forfalden, foretage af Sognefogden, selvfølgelig med det Lovbestemte Varsel. Hvis man vilde paalægge Stævningsmændene i alle Tilfælde at udføre disse Fortyndelser, vilde man lægge en ny og søkelig Byrde paa dem og samtidig fritage Sognefogderne for en Byrde, som de nu have; men det finder jeg meget betænkeligt, thi det er allerede nu vanskeligt at faae Bestillingerne som Stævningsmænd besatte med det Gode — saa forhadte ere de — og det vilde være en meget betydelig Byrde, man vilde lægge paa disse Bestillingsmænd, hvis man i disse Sager, der uafslædelig komme igjen, vilde paalægge dem at løbe fra den ene Ende af Sognet til den anden for en Betaling af 1 Mk., som de ovenikøbet endda ikke faae. Sognefogden kan man derimod med Billighed kræve dette af. Det blev taget mig noget ilde op, at jeg ved første Behandling udtalte, at han var en lønnet Bestillingsmand, og at man derfor kunde lægge en saadan Byrde paa ham, med Hensyn til hvilken man derimod burde forsaane Stævningsmændene, og det blev omtalt, at denne Løn var faare ringe, og at Amtsrådene i den senere Tid havde yderligere nedsat den. Jeg kan ikke være enig heri. Det er dog virkelig ganske naturligt, at Amtsrådene